

Nina de Vries-Cookson:

“Ik geloof niet meer in de maakbaarheid van het leven”

- FOTO'S EN TEKST DOOR MARTIEN VERSTEEGH

“Om ons de ware schoonheid van het leven te laten zien, ons te leren wat carpe diem écht betekent, moet de Dood blijkbaar af en toe zijn gezicht laten zien,” zegt Nina de Vries-Cookson (34). En zij kan het weten, want hij stond meerdere keren aan haar bed.

Toen Nina op 22-jarige leeftijd met longontsteking in het ziekenhuis terecht kwam, bleek ze een kwaadaardige tumor te hebben bij haar nieren die daar al negen jaar aan het groeien was. Ze kreeg de diagnose bijnierschorskanker; een zeldzame vorm van kanker die normaal gesproken vooral voorkomt bij honden en oude mannen. Slechts twintig procent van de mensen overleeft de eerste vijf jaar. In 2008 leek het erop dat Nina niet bij die twintig procent zou gaan horen. Er waren flinke uitzaaingen. “Maar tegen de verwachting in konden ze, net als bij de eerste tumor, alles netjes wegsnijden. Over zo’n operatie hoef ik niet na te denken. Dat lukt of dat lukt niet. Als ze over bestraling waren begonnen, had ik getwijfeld.”

Machteloos en klein

Toen de kanker werd geconstateerd, raakte Nina zichzelf kwijt in de medische wereld. “Ik voelde me machteloos en klein. Het was niet meer mijn leven. Er werd me verteld dat ik aan de chemo moest, die heel misschien mijn leven zou rekken. Na negen maanden ben ik daarmee gestopt. Ik zat kwijlend op de bank. Dat was geen leven! Het was moeilijk de artsen te overtuigen van dat besluit. Het hielp dat ik geen twijfels had.” Nina wist precies waar haar grenzen lagen en heeft alles netjes vastgelegd in een euthanasieverklaring. “Geen chemo meer en ik wil niet langer dan twaalf weken in coma liggen.”

Nadat de dood in 2008 voor de tweede keer op de deur klopte, veranderde er echter veel

in haar leven. “Ik beleefde alles heel intens. Ik had altijd heel gezond geleefd en dat had blijkbaar niet geholpen. Dus besloot ik daar niet meer zo mee bezig te zijn. En ik werd verliefd en wilde dingen waar ik nooit naar had verlangd, zoals trouwen en een kind krijgen. En dat avontuur gingen we zonder daar verder over na te denken aan.” Met de komst van haar dochter Tibbie vierenhalf jaar geleden, veranderde haar houding ten opzichte van de dood. “Ik heb lang niet meer zo helder voor ogen waar mijn grens ligt. Ik ben nu verantwoordelijk voor een ander wezen. Ik wil er zo lang mogelijk voor haar zijn. Maar ik wil ook niet een doodzieke moeder zijn, die enkel een last voor haar is. Nu ik niet goed meer weet waar die grens voor mij ligt, ben ik wel eens bang dat ik toch dat aftakelingsproces zal ondergaan zonder daar bewust voor te kiezen.” Op dit moment is er niets bijzonders aan Nina te merken. Ze straalt levenslust en enthousiasme uit. Toch is ze volledig afgekeurd, omdat ze de ziekte van Addison

“Ik geloof dat je dingen moet doen, omdat je je er nú goed bij voelt.”

heeft. Omdat haar bijniere zijn weggehaald, produceert haar lijf geen cortisol meer. “Ik slik pillen met cortisol. Zodra ik die niet meer neem, ga ik dood. Die ziekte zorgt ervoor dat ik minder energie heb dan anderen. Ik moet

mijn grenzen goed bewaken.” Inmiddels leeft ze om die reden daarom toch weer wat gezonder. “Gewoon om me zo goed mogelijk te voelen. Niet omdat ik denk dat ik de dood ermee kan tegenhouden. Ik geloof niet meer in de maakbaarheid van het leven. Ik geloof dat je dingen moet doen, omdat je je er nú goed bij voelt.”

Het leven waarderen

De kanker kan ieder moment terugkomen. De artsen zijn verbaasd dat het al zo lang zo goed met haar gaat. Ze kunnen niets zeggen over haar kansen. In theorie zou ze ook tachtig jaar kunnen worden. “Of vijftig,” verbetert ze voorzichtig. “Ik ben zo gezond als mijn laatste scan.

Ik hoef nu nog meer een keer per jaar voor controle, omdat alles rustig lijkt.” Daardoor is de dood minder nadrukkelijk aanwezig in haar leven. Nu ze er wat afstand van kan nemen, voelt ze de behoefte iets bij te dragen aan de wereld en haar ervaringen te delen.” Daarom bezocht ze Café Doodnormaal van NVVE Jongeren en hield ze haar verhaal op het symposium van de jongerenvereniging op 7 februari jongstleden. “Ik heb helemaal niets met politiek, maar ik kan me enorm druk maken over het recht om waardig te sterven. Dat is voor mij een wezenlijk recht. Jongeren houden zich niet genoeg met het leven en de dood bezig. Als ze dat wel zouden doen, zouden ze het leven meer waarderen én hun dood beter regelen.”

Meer weten over NVVE Jongeren?
Kijk op www.nvvejongeren.nl.

Deze tekst is eerder verschenen in *Relevant*, het magazine van de NVVE.

Wil jij ook een artikel met foto's over jouw verhaal?
Bekijk de mogelijkheden op www.donkigotte.nl/jouw-verhaal.

“Ik kan me enorm druk
maken over het recht
om waardig te sterven.”

